

OKOLONASICH

OKOLO NASICH

výběr ze vzpomínek

Josefa Floriana

1945

Ve Staré Říši na Moravě

Cirsium discolor
L. F. 1000

Cirsium discolor L. F. 1000

Co bývalo teď v listopadu? V příbedří mour, listí a mech určený na stlaní pod krávu. Jednou ležel tam divoký kocour; tesaři ho přivlekli a tam hodili; my děti s bázní chodili se na něho dívat. —A v zahrádce listí až do krvava na zemi s hrušky; na některé větvi poslední lísteček, hruštička, síroteček... kolem řepa, hluk bramborů, sypaných

do sklepů ; a to ohnivé listí jako plaménky do země propadajících se pokladů...

Chasa tehdejší nebyla ještě tak vážná jako nyní. Velcí vytáhli sánky do úžlabiny mezi Hojdy a Markvartická pole a vozili se od lesíka dolů.

Starej Vyskočil, vypráví bábička, na poli při práci zpíval. Šla jsem jednou do Pidlejta na trávu a

slyším takovej zpěv. Hlídám, kde kdo, co to, a tam
starej Vyskočil orá. Písničky svaté zpívá si. Jindá
lidí zpívali ráno, večer, doma, na poli, všude.
Dejmkovi chodívali na Velký Pátek na zahradu se
modlit před východem slunce.

HRKÁNÍ. Ve svatém Týdnu před Božím Hodem
— ó jaká radost, svítilo-li v těch dnech sluníčko

— shledávali jsme po půdě v starém haraburdí, obyčejně tam, kde stávala malovaná halmárka, hrkáče. Starost velíká o to, kdo letos si vezme far-
ský hrkáč, velíký jako bednářský hoblík, takže tři
jej obsluhovali; dva nesli, třetí hrkal, klikou toče
uprostřed mezi oběma nosiči.

NA PODZIM. Peci na len bývaly za zahradami

a na vůbci. Vlkova pec v plotě za humny, pod vysokými stromy. Veliké lupeny klenic po trávníku opadané. A děti měli jsme hrušky, plaňky. Obraz těchto zahrad překrásný: visí nad námi tyto košaté koruny ráje mladosti. V pecích často len chytí, když se neucpal dobře černý capouch. Lidé pak běželi ulévat. Tehdy v mlhavý den podzimní Har-

tlova chalupa shořela, že po ní nezůstalo stopy: sušili v troubě len; nastrkali ho plnou troubu a on se vzňal.

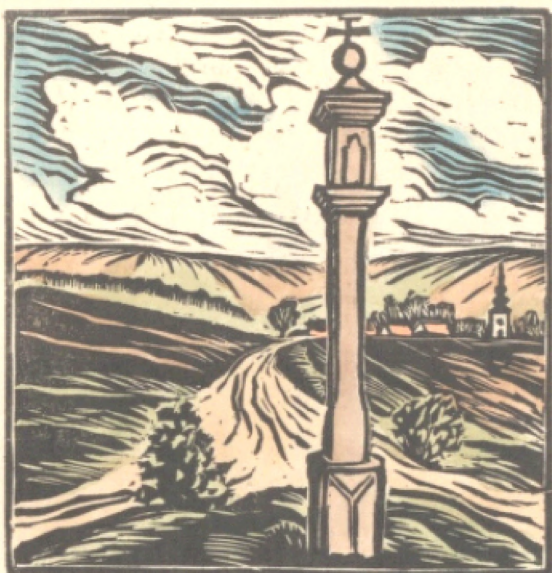
PROSINEC. Znáte kouzlo předoucí přeslice, zpěv zajatých větrů ze lněných modrých moří, rozlitych pod slunečným a větrným nebem, (odlesk blankytných nebes usnul na těchto jezerech).

V kuchyni pod malým zamříženým oknem vedle studně, vedle pumpy dřevěné, slastné chvíle... dávno uplynulé, ve společnosti zesnulého otce. Tehdy, před dvaceti lety též tak jako dnes, když jsme s matkou sami zbyli, svítilo bílé světlo, sníh se též tak třpytil, nebe nejlepší modří zářilo. Odpoledne po sněhu stíny se roztáhly; vše mlčí v ne-

dělním tichu a celé boží klidné odpoledne spočívá nad městečkem. Slavné neděle nás děti! Seděli jsme kolem stola. Po zdích bělostných, nad umytou podlahou, přešly někdy stíny těch, kdož šli před okny.— Tato poesie, která na tuto ošumělou pevninu Evropskou vrátí se snad až po závěrečných pohromách tohoto Velepátku, vymírá. Poe-

sie venkovského primitivního života chudých lidí, poesie venkova teď zpusťoveného všemožnými modernismy. Život venkovský, prostinký a krásný! náš! můj! Naše Galilea a Nazaret mého mládí! Naše chalupa osamělá, v níž každý koutek vypravuje o radostech dětí, vychovávaných ne mluvením pedagogův, ale věrností „otcům”.

Dobrého Díla svazek 144. v listopadu léta Páně
1945. Rámové dřevořezby a linolea vyryl Micha-
el Florian. 140 exemplářů vytiskl na ručním lisu
Jan Florian ve Staré Říši na Moravě. Obrázky
jsou ručně kolorovány. Tento výtisk má číslo:

29.

DEO GRATIAS

